

(CD-xx) ૧ – સ્વરૂપનું ‘જ્ઞાન’ થાય પછી જ

સ્વરૂપનું ‘જ્ઞાન’ થાય પછી જ નીકળે સ્થૂળ – સૂક્ષ્મ લોભ,
નહીંતર પ્રીય – ભૌતિક સુખ, નીરંતર બાંધે છે જગ મોભ.

પ્રતીજ્ઞી આત્મથી ભાબ્યાં, મળેલાં છે જગત – સંયોગ,
છતાં કાયમ અતૃપ્તામા, વધારે છે અનંતા રોગ.

છતાં સુખોને બાળી દયે, જગત – લક્ષ્મી તણો લોભી,
સદા યે શોક મઝન મુદ્રા, કુંડાળે પૂરી સ્વાર્થ – બુદ્ધિ

મળે છે ભાવેલાં સુખ – ભોગ, છતાં યે ના મળે સંતોષ,
વખત ગુમાવે નહીં લોભી, ફક્ત લક્ષ્મીની પાછળ દોટ.

જે દા’ડે ના થયો ધંધો, તે સાંજે જમશે નહીં ઘરમાં,
સૂતાં સુધી યે કરશે કાંણ, કુટુંબી પણ રહે ભયમાં.

નવ્વાણું થાય જો ભેગાં, પછી થી લોભ ગાંઠ ફૂટે,
પડે નહીં કોઈ ‘દિ નવરો, બળદીયો ઘાણી પર જૂટે.

વિષય ને લોભ, દુશ્મન છે, પ્રપંચે કૈંકને લૂંટે,
કપટ બાહોશ, કારીગર, જગતને ભોળવી ખૂંપે.

ભીતરમાં લોભ ભાર્યો છે, થશે ભેગી ત્યાં લોભ સંજ્ઞા,
ધસાવાનું કંઈક આવ્યું, ફરી જાશે ત્યાં થઈ ઊંધાં.

પડાવી લેવું બીજાનું, મળ્યું ઓછું તો અંતર – દાહ,
ઊપાધિ લાવે વ્હોરીને, રીઝે નહીં, સૂણીને વાહ વાહ.

કરે જે સંઘરો તેનાં, બહાર ખાનાર મળી આવે,
ન ખરયે જીવતાં પંડે, ત્યાં વારસ અવળાં ચરી ખાવે.

ખરો લોભી દીવસ ને રાત, ફક્ત લક્ષ્મીની ચીંતામઝન,
મરે તો સાપ થઈ રક્ષે, જૂઓ ફળ મોહ લોભાસક્ત.

ગુનો છે મહાન લક્ષ્મીનો, દુરુપયોગે ગયું કંઈ પણ,
વકીલ, વેશ્યા ને ડૉક્ટરમાં, ગયું તે ચોખ્ખું પાપનું ફળ.

મહીં જો લોભ ગાંઠ પડી, તો એવાં ગુરૂ બહાર મળે,
ધૂતારો, ને વળી બીજી ખોટ, ગુરૂ બે તેલમાંહીં તળે.

સડાસડ તોડે લોભની ગાંઠ, કદી જો મોટી ખોટી થઈ,
ફક્ત સદઉપયોગે ભેલાડ, તો પૂજ્યે શીલ્લકે ઊભરઈ.